

Bijenkorf etalage. Twee van die shopfashionisti (koopgootjes, veroorloof ik mij een schalks grapje) ervoor. Dus wat, zegt u. Met andere woorden wilt u wel eens precies weten waar dit over gaat, want is dit soms geen intro. Houd je paarden, het neemt enkel een minuut (veroorloof ik me wat Anglisismen).

Wanneer men zich verdiept in de fotografie, cursus of boek, dan gaat het al snel over de techniek van het vak. Camera deze of die, met of zonder flits en is dat een diafragma of niet. Er is ook best heel veel over te leren. Dank zij die techniek kun je anderzijds dankzij een slim toestel al heel snel iets moois maken. In dit artikel wilde ik een boom opzetten over het moment en het waarom daarvan.

Het journalistieke, zo u wilt.

Dat deze plaat beter had geweest met een 3:1 lichtverhouding, dat snap ik ook wel. Maar wat u dan weer snapt is dat dat nogal opvalt. De hoofdflitser zou ik dan precies in hun looprichting hebben staan, wat de kans weer vrij groot maakt dat deze nietsvermoedende voorbijganger linksaf zou slaan. En, vult u aan, zonder model geen foto. Verder hadden de fashionisti dan ook niet te snel moeten lopen wat ze nu juist wel deden want anders moet ik het enthousiasme van de flitser telkens temperen (op knopjes drukken, bedoel ik).

Ik leg het nogal Jip en Janneke uit, maar non-staged fotograferen is dus werken met beperkingen. Anderzijds is er met geregisseerd werk meer mogelijk om het moooi te doen. Da's alleen geen journalistiek.

Photo opportunity

[da's nou het nadeel van uitleggen in een intro: een paar luitjes liepen al weg. Ga ik verder met de fanatiek geïnteresseerden. Welkom!]

Ik, de fotograaf dus, had me bedacht dat bij het dieprode jurkje ik een donker huidje wilde. Want dat is mooi contrastrijk en -gaat hij even de diepte in en spreek me aan als ik te snel ga- dat contrasteert ook met de etalage waar de Donna Karen in hangt. Da's namelijk het Joodse bruidje en die is licht van teint.

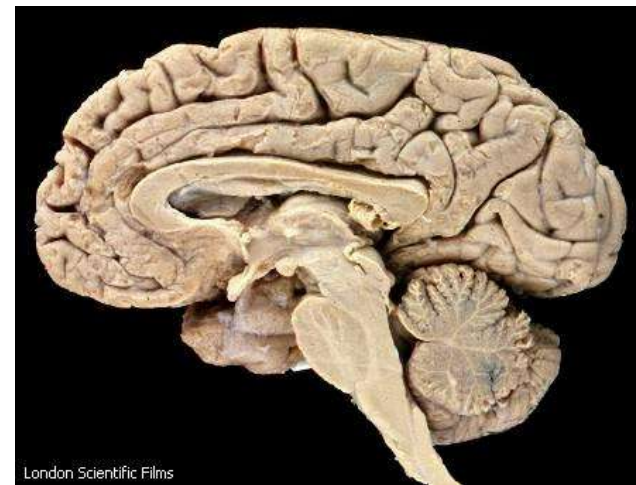
U merkt, wij van de fotografie denken bij zo'n compositie na over de dingen. De jongeman daar maakt een opmerking over de had in de regionen tussen

schouders en buik op het schilderij. Weet ik ook niet, maar feit is dat ik de etalagepop erachter ook in beeld wilde. Hij heeft iets bewust onopvallends, vindt u ook niet? Zo van: 't is allemaal maar een pak, ik ben er eigenlijk niet. Doe er niet toe. Intussen knijpt ie de Donna Karen jurk in de bil.

Want, jazeker wel, daarom ben ik precies gaan staan waar ik, uh, sta. Bezorgd vraagt de dame in het groen of dat geen compromissen oplevert. Ik, ook de domste niet, draai daar om heen en schets een veelkleurig plaatje met scenario's, niet één perfecte maar meerdere goeien en dit gelardeerd met reepjes positief denken. Niettemin: Ja.

Het is een spel met kansen. Water in wijn. Hoe doet zo'n Robbert dat? Ik ben aan het einde van het zomercarnaval gaan posten op dit plekje. Gedachte: leuk meisje gepast binnen het profiel loopt dan in dichte drommen langs. Met een beetje geluk in een uitgelaten stemming. Mission accomplished. Velen kunnen het bedenken, maar het ook doen (of hoe was dat spreekwoord nou). Dat compromissen maken doe je dan wel onder tijdsdruk. Eigenlijk vond ik het regenjasje in de linkerhand niet zo geschikt en al hou ik op zich wel van gebleekte spijkerbroeken, met een Donna Karen wordt dat wel erg Westwood. Bricolage, voor de mode-onbewusten. Een stukje stuitersuggestie in het Jopengebeuren had de foto wat dynamischer gemaakt, en het jurkje indachtig, had iets meer eendenkont leuk geweest (naast al dat graniet, mijmert de romanticus). Need to have versus nice to have, zegt de Angelsaks.

Dit alles, dames en heren, weeg ik in een splitsecond af tegen de fraaie enkels en de pumps die ook bij jurkjes horen, benevens de toch wel dynamische scheve schouderpartij.

[ik raak weer enkele toeschouwers kwijt. Twee splitseconds dan?]

Ohoh, dat met die afhakende toehoorders loopt uit de hand. Afdeling special effects en *niet horen maar voelen-escalatie*, wat heb je voor me?

Sla snel om!

Ballonnen en taart. Hebbie ze weer.
